

sögðu Sir John að á annarri eyju ekki langt frá, byggju enn hávaxnari menn, 45 eða 50 fet, en ekki vill Sir John ábyrgjast að það sé satt. „Ég sá engan þeirra“, segir hann varfærnislega.

Þá kom hann í land, þar sem íbúarnir voru andstæður þessara trölla. Það var við ána Dalay, sem er stærsta fljót veraldar. Þar eru íbúarnir ekki nema þrjár hverhandir á hæð, en fagrir ásýndum, bæði karlar og konur. Þeir ganga í hjónaband hálfðs annars árs að aldri og geta börn, enda lifa þeir ekki nema sex eða sjö ár. Þeir, sem verða átta ára, eru taldir fjörgamlir. Þessir menn eru miklir smiðir á gull, silfur, silki og annað sem hagleik þarf við, og stundum herja þeir á fugla í nágrenninu, sem þeir leggja sér til munns. Ekki vinna þeir á ökrum eða í vingörðum, heldur hafa þeir í þjónustu sinni menn af venjulegri stærð og láta þá vinna fyrir sig.

Tvennt var það, sem miðaldamenn leituðu einkum að á ferðalögum sínum. Annað var hin jarðneska Paradís, aldingarðurinn Eden öðru nafni: hitt var ódainslindi, uppspretta æskunnar. Frá báðum þessum stöðum kann Sir John Maudeville að segja. Hann telur Paradís vera nærri Polombe (Colombo) á Ceylon, en segist ekki geta skýrt frá þeim stað sem skyldi, því að þangað hafi hann ekki komið. En margir fróðir menn hafa skýrt honum frá staðnum og hann vill ekkert vera að liggja á þeirri vitneskju. Hin jarðneska Paradís er hæsti staður á jörðu, enda stóð nú ein upp úr, þegar Nóafloð gekk yfir jörðina. Umhverfis Paradís, er múr, sem menn víta ekki úr hvaða efni er hlaðinn. Þessi múr liggur frá suðri til norðurs og á honum er aðeins eitt hlið, sem er lokað með brennandi eldi, svo að enginn dauðlegur maður þori að leita þar inngöngu. Enda er mönnum

ekki heimilt að nálgast þennan stað, og það má skilja, að sú sé eina ástæða þess, að Sir John verður eingöngu að byggja á sögusögnum um staðhætti í Paradís.

Hins vegar hefur hann haft nánari kynni af ódainslindinni. Í Polombe er mikill og fagur brunnur, segir hann, sem hefur ilm og bragð allra krydda. Hann breytir á stundarfresti um ilm og bragð, og þeir, sem drekka þrisvar af honum, án þess að eta a milli, lækna af hvaða sjúkdómum sem þeir kunna að hafa. Þeir, sem drekka af brunnum, fá aldrei krankleika og eru ætíð ungir. Þennan brunn kalla sumir sækubrunn, og það er talið að vatn hans sé komið úr Paradís. Af þessum brunni kveðst Sir John hafa drukkið tvisvar eða þrisvar sinnum, og hann er ekki frá því að það hafi orðið sér til heilsubótar.

Sir John Maudeville skýrir frá mörgu fleiru furðulegu í riti sínu en hér hefur verið nefnt. Hann er fróður um kentára og aðrar furðuskepnur, þar á meðal segir hann frá gömmum, sem séu vaxnir sem ernir að ofan en sem ljón að neðan. „Og þetta er satt“, bætir hann við á eftir eins og hann sé hræddur um að einhverjir hafi ekki við að trúa. Þótt undarlegt megi virðast, er svo að sjá að einhverjar efasemdir um það hafi sótt að Sir John, því að áður en hann gengur að fullu frá bókinni, sendir hann handritið til páfa og biður hann að leiðrétta af óskeikulli vizku sinni þar missagnir, sem þar kunni að finnast. Þetta gerir Hans Heilagleiki fúslega „og bók mín er því staðfest af Hinum Heilaga Föður að efni og framsetningu, eins og ég hef skráð hana“, segir Sir John í bókarlok. Og þá þarf auðvitað ekki frekar vitnanna við.

